

АРМАГАНЪ

По припеците избуя млада росна тревица. Цънаха и овошките. Врабците наизкожиха изпод керемидите, кждето зъз-нъха през зимата, събираха се на орляци по клонетъ на дърветата и оглушително цаъртъха, сякаш се караха за нщо.

Радостно стана навън.

Земата изсъхна. Селяните изкараха колитъ, за да занесат по нивитъ торъ отъ гумното. Това чакаха и кираджии. Занизаха се цъли кервани. Едни идеха отъ Сливен и отиваха за Казанлък, други пък слизаха отъ Елена за Ени-Загра. Отбиваха се за единъ день да починатъ и наново тръгваха съ неизмънната приспивна псень на клеясалитъ колела и облацитъ прахъ отдире.

Тъсниятъ и кривъ мегданъ предъ Зарковия ханъ се оживяваше. Напълни се и

кръчмата му. Зарко не сварваше кжде по-напредъ да подаде, кого пръв да запита, да му отговори, или да го подреди за вечеря и нощуване. Балканджиитъ говорѣха високо, смѣха се на всѣка дума и не свляха рунтавитъ си агнешки калпаци дори и когато лѣгаха да спятъ. На другитъ меси поляцитъ, по-мълчаливи, строги, каточели сърдити, пиеха бавно виното си. Но винагитъ първи подемаха псень. И се почваше една веселба, съ думи да не я опишеш!...

На най-горещото току видишъ дойде и попъ Стефанъ.

Ехъ, този попъ Стефанъ! Казваха, че билъ роденъ за войвода, а станалъ попъ, защото нѣмало като за него юнаци. Може пъкъ да е така! Та кой не знае попъ Стефана? Който го видѣше веднажъ, стигаше му. Едъръ, хубавъ, якъ. По мустациитъ си приличаше досущъ на бай Панайота Хитова. Но това го разправяха шепнишкомъ, да не ги чуятъ турцитъ, че да му напакостватъ.

Кой смѣше да се разправя съ попъ Стефана! Ако си нѣматъ беля. . .

А беля колкото щѣшъ. Порасте ли шумата, тръгнатъ и хайдутитъ. Отъ зайци повече. Бре тукъ, бре тамъ, докато потеритъ се объркатъ съвсемъ.

Върнатъ се заптиетата клюмнали, изтрепани, зли, зли. . . Попъ Стефанъ тогава сякашъ му стане най-весело и кръстосва изъ село ужъ все по работа. И си нарежда на тихъ гласъ литургия. Вѣтърь! Пѣй, ей, пѣ бунтовани пѣсни! . . Ама кой да го разбере?

Кой би помислилъ, че попъ Стефанъ ще върши противни работи? Ей го де е, и сега е понесълъ нѣкакви вързопи и право въ черквата, та въ олтаря. На другия день ги мъкне обратно. Никой не го видѣ когато ги натовари въ колата на Гьоргя, Табанъ Колюва синъ, отъ Коритенъ. Нахвърлиха отгоре обциди и пармаци и Гьорги поведе воловетъ. . .

Тел